

[Clausager.]

Forhandlinger, men saa var der vel Mulighed for at gaa en anden Vej, endda uden at gribe saa stærkt ind i Fabrikernes indre Forhold med Hensyn til Aktieudbyttets Begrænsning og deres Kontraktafslutning med Roedyrkerne, som Handelsministeren har gjort, efter hvad der fremgaar af Bemærkningerne til Forslaget.

Jeg tænker her paa Raasukkertolden. Ved at forhøje den, saa den nærmer sig Melistolden saa stærkt, at der kun levnes Vederlag for Raffineringen, men heller ikke mere, vilde man borttage Fabrikernes Chance for at opnaa en stor Fortjeneste ved at indføre udenlandsk Raasukker til Raffinering, og de vilde da sikkert sætte deres Bestræbelser ind paa at faa den hjemlige Sukkerproduktion fremmet i større Udstrækning end nu. Det vilde give Roedyrkerne anderledes gode Forhandlingsvilkår ved Kontraktoprettelse med Fabrikkerne, end de har nu.

Om selve Forslaget skal jeg i øvrigt ikke sige meget. Handelsministeren sagde, at det bestod af 5 smaa Lovparagraffer, men der var udførlige Bemærkninger til Lovforslaget, der gav Oplysninger om, hvordan Sukkerordningen tænktes gennemført. Ja, det er meget sandt. § 1, § 2 og § 3 ligner hinanden uhyre meget deri, at de hver for sig giver Handelsministeren en udstrakt Myndighed. Han raader over, han kan løse og binde angaaende Sukkerarealets Størrelse, hvem der maa dyrke Sukkerroer, hvad Prisen skal være, hvem der maa indføre, og hvor meget man maa indføre. Der mangler ikke stort i saa Henseende.

Det eneste faste i de 3 første Paragraffer er de 180 Ø. til Dyrkerne pr. 100 kg Roer; alt det andet er lagt i Ministerens Haand, og det kunde i og for sig godt have været samlet, synes jeg, i een Paragraf, der havde lydt saaledes:

„Handelsministeren faar af Rigsdagen Bemyndigelse til at udforme en Sukkerordning med de paagældende Parter“.

Det var absolut det samme.

Selv om vi nu maatte have den bedste Tro til Handelsministeren — og vi har ingen Grund til andet — og derfor vedtog Loven, som den er affattet, saa kan der vel ikke gives Bemærkningerne i Forslaget Lovskraft, og der kan jo indtræffe Begivenheder, der kan faa det hele til at se anderledes ud. Den Form for Lovgivning synes jeg i alt Fald ikke om. Men jeg skal i øvrigt ikke uddybe saadanne Enkeltheder i Øjeblikket.

Naar jeg saa tydeligt har sagt, at jeg

ikke synes om dette Lovforslag, saa er det jo min Pligt, hvis ikke jeg vil gaa afgjort imod uden at gøre Rede for noget andet, at gøre Rede for, hvad man kunde tænke sig i Stedet, og jeg skal dermed gaa over til at sige noget om vort Partis Ønsker med Hensyn til en Sukkerordning. Jeg maa dog forudskikke den Bemærkning, at hvad Talopgivelse og Enkeltheder angaar, forbeholder jeg mig efter nøjere Oplysninger og Gennemregninger at fremkomme med nogle mindre Rettelser, da Sagen rummer saa mange tekniske Finesser, at den kræver sagkyndig Bistand. Men Tankegangen i det hele kan jeg vist nu allerede gøre Rede for.

For det første vil vi ikke forhøje Sukkerpriserne, hverken ved Toldforhøjelse eller ved en kunstig fastsat Pris som efter Lovforslaget her. De to Ting kommer for øvrigt ud paa det samme i Realiteten.

For det andet vil vi forandre Raasukkertolden, der nu er 5,9 Ø. pr. kg, til 8 Ø., saa Springet op til Tolden paa det færdige Sukker — Melis — 10 Ø. pr. kg kun levner Vederlag for Raffineringsarbejdet, men ingen Fortjeneste. I det foregaaende har jeg anført mine Bevæggrunde til at foretage denne Ændring.

For det tredje ønsker vi Afgiften til Staten ændret. Afgiften af indenlandsk Sukker, der er en Vægtafgift, ønsker vi gjort bevægelig efter Prisen for Sukker. Den ønsker vi altsaa forandret til en Værdifgift. I vor Toldlov er den fastsat til 5,7 Ø. pr. kg, og den er den samme, hvad enten Sukkerprisen er høj eller lav. Det vil sige, at Beskyttelsen for Sukkerproduktionen — Forskellen mellem Told og Afgift — er den samme ved en lønnende som ved en ulønnende Produktion. Dette ønsker vi ændret, saaledes at Afgiften til Staten falder med faldende Sukkerpriser og stiger med stigende Priser, for til sidst ved en vis Sukkerpris ganske at opsluge Beskyttelsen.

Vi har valgt som Udgangspunkt for den nugældende Afgift, der er 5,7 Ø., en Sukkerpris paa 38 Ø. Det vil svare til en Grundpris paa Roerne foruden Tantieme af 1 Kr. 90 Ø. pr. 100 kg. Muligvis skulde Tallene ikke være slet saa høje. Sukkerprisen i en Aarrække før Krigen laa, saa vidt jeg ved, imellem 37 og 38 Ø. Vælger man 37 Ø. som Udgangspunkt for Nedgang og Opgang i Afgiften, saa bliver Grundprisen paa alle Stadier 1 Kr. 85 Ø. i Stedet for 1 Kr. 90 Ø., altsaa 5 Ø. lavere. Dette kan vi nærmere overveje. Grundprisen pr. 100 kg er jo regnet til 5 Gange Melisprisen. Afgiften lader vi nu falde gradvis i et vist Forhold